

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “ การวิเคราะห์หนังสือนวนิยายแปลสำหรับเยาวชน จากภาษาตะวันตก ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2532 – 2540 ” มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. นวนิยายสำหรับเยาวชน

- 1.1 ความหมายและขอบเขตนวนิยายสำหรับเยาวชน
- 1.2 ความสำคัญของนวนิยายสำหรับเยาวชน
- 1.3 ลักษณะของนวนิยายที่ดีสำหรับเยาวชน
- 1.4 ประเภทของนวนิยายสำหรับเยาวชน

2. นวนิยายแปลสำหรับเยาวชน

- 2.1 ความหมายและขอบเขตของนวนิยายแปลสำหรับเยาวชน
- 2.2 ลักษณะของนวนิยายแปลที่ดีสำหรับเยาวชน
- 2.3 รางวัลวรรณกรรมเยาวชน
- 2.4 นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนในประเทศไทย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยในประเทศไทย
- 3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. นวนิยายสำหรับเยาวชน

1.1 ความหมายและขอบเขต

นวนิยายเป็นคำศัพท์ที่คิดขึ้นเพื่อใช้เรียกวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมุติ ที่แต่งเป็นร้อยแก้วขนาดยาว ตามแบบตะวันตก ซึ่งในภาษาไทยแต่เดิมเรียกว่า เรื่องอ่านเล่น มีความหมายแปลตามตัวอักษรว่า นิยายแบบใหม่ หรือเรื่องเล่าแบบใหม่ ซึ่งตรงกับคำว่า Novel ในภาษาอังกฤษ คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า Novellus แปลว่าใหม่ (สิทธา พิณิจกุลดล 2515 : 17)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน 2539 : 429) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า นวนิยายหมายถึง ข้อเขียนที่ผู้แต่งคิดหรือสร้างขึ้น มีทั้งเรื่องสั้น และเรื่องยาวโดยเจตนาให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นประการแรก และให้ความรู้เป็นเรื่องรองลงมา

พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ - ไทย พ.ศ. 2545 (ราชบัณฑิตยสถาน 2545 : 288) ได้ให้ความหมายของคำว่า Novel ว่าหมายถึง นวนิยาย เป็นเรื่องเล่าประเภทร้อยแก้วขนาดยาว เช่นเดียวกับกับเรื่องสั้น มีความยาวที่ไม่แน่นอนตายตัว นวนิยายนั้นยังสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท งานเขียนที่น่าจะเป็นนวนิยายก็ได้หลายอย่าง รวมทั้งในรูปแบบของร้อยกรอง

The Encyclopedia Americana (Kroeber 1990 : 505) ได้อธิบายลักษณะของนวนิยายว่า นวนิยายเป็นงานเขียน เป็นเรื่องเล่าร้อยแก้วของเรื่องราวสมมุติ ที่มีความยาวและความซับซ้อนอย่างเป็นแก่นสาร

ตำราทางด้านวรรณกรรมไทย อธิบายว่านวนิยาย คือ เรื่องราวที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน เป็นเรื่องที่สมมุติแต่งขึ้น แต่อาจจะมีมูลความจริงแฝงอยู่ ความมุ่งหมายของนวนิยายเพื่อความเพลิดเพลิน แนะนำ สั่งสอน หรืออาจใช้แสดงแนวความคิดทางการเมืองหรือทางศาสนา มีเหตุการณ์หลายอย่างเกี่ยวพันกัน ตัวละครไม่กำหนดแน่นอนมิได้ไม่จำกัด ความยาวของเรื่องตั้งแต่ 40,000 คำขึ้นไป (เปลื้อง ณ นคร 2540 : 191)

เยาวชน ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525
 เยาวชนหมายถึง บุคคลที่มีอายุระหว่าง 14 – 18 ปีบริบูรณ์ (ราชบัณฑิตยสถาน 2525 : 425)

ดังนั้น นวนิยายสำหรับเยาวชน หมายถึง งานเขียนที่ผู้แต่งคิดหรือสร้างขึ้นในรูปแบบ
 ร้อยแก้วขนาดยาว มีขอบเขตของเนื้อหา และภาษาเหมาะสำหรับผู้ที่มีอายุระหว่าง 14 – 18 ปี
 ตัวละครมักเป็นผู้ที่มีอายุใกล้เคียงกับกลุ่มผู้อ่านที่เป็นเป้าหมาย เนื้อเรื่องเป็นการจำลองเนื้อหา
 จากชีวิตจริง นิทานพื้นบ้าน และจินตนาการ โดยมุ่งความเพลิดเพลิน ส่งเสริมจินตนาการ รวมทั้ง
 ให้ความรู้ โดยสอดแทรกมากับเนื้อเรื่องและพฤติกรรมของตัวละคร

1.2 ความสำคัญของนวนิยายสำหรับเยาวชน

เยาวชนเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโต ทั้งทางด้านสมอง จิตใจ อารมณ์และร่างกาย
 เป็นวัยสำคัญที่ผู้เกี่ยวข้องต้องร่วมกันพัฒนาให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ เพื่อเป็นกำลังสำคัญ
 ของชาติในอนาคต การที่เยาวชนจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตได้นั้น นอกจากจะมุ่ง
 พัฒนาทางด้านร่างกายให้เติบโตอย่างแข็งแรง และมีสุขภาพดีแล้ว การพัฒนาทางด้านอารมณ์
 จิตใจและสติปัญญาก็เป็นสิ่งสำคัญ ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาด้าน สติปัญญา
 อารมณ์ และจิตใจก็คือ วรรณกรรมที่เหมาะสม การที่เด็กและเยาวชนได้อ่านหนังสือที่ดีและ
 เหมาะสมกับวัยทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ อีกทั้งเป็นหนังสือที่สนุก
 ย่อมทำให้เยาวชนรักการอ่าน ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาด้านสติปัญญา อารมณ์ และจิตใจ
 ได้อย่างรวดเร็ว ยิ่งกว่าการสั่งสอนโดยตรง

วัยรุ่น เป็นวัยคาบเกี่ยว ระหว่างวัยเด็กและผู้ใหญ่ อาจกล่าวได้ว่าวัยรุ่น เป็นวัยที่อาจอ่าน
 หนังสือสำหรับเด็ก หรือสำหรับวัยผู้ใหญ่แล้วแต่ความสนใจ และความสามารถของเด็ก การได้รับ
 คำแนะนำ หรือแนะแนวในการอ่าน จะช่วยให้เด็กสนใจอ่านหนังสือมากยิ่งขึ้น ดังนั้น เราจึงต้อง
 ทราบถึงความสนใจของเยาวชน หรือเด็กวัยรุ่นที่มีความสนใจ และมีความต้องการในการอ่านที่
 แตกต่างกัน ดังนี้ (บันลือ พุกษะวัน 2521 : 135 – 136 ; รัญจวน อินทรกำแหง 2520 : 125 -127)

อายุ 12 –14 ปี

เด็กในวัยนี้ชอบอ่านหนังสือเกือบทุกประเภท สนใจอ่านนวนิยายแบบผู้ใหญ่ ชอบอ่าน
 เรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัย ชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญ สารคดีท่องเที่ยวในต่างแดน

การดำเนินชีวิตที่มีวัฒนธรรมที่แปลกแตกต่างกัน และความรุ่มรวย

เด็กชายเริ่มสนใจเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เครื่องยนต์กลไก การประดิษฐ์คิดค้น ประวัติศาสตร์ ชีวประวัติ กีฬา โดยเฉพาะเรื่องที่มีการจบแบบขมวดปมให้คิด เด็กชายในวัยนี้ อ่านหนังสือเกือบทุกประเภท

เด็กหญิงส่วนมากชอบเรื่องเกี่ยวกับชีวิตภายในบ้าน ในโรงเรียน สนใจเรื่องงานอดิเรก เรื่องราวเกี่ยวกับความรัก เริ่มชอบอ่านนวนิยายแบบผู้ใหญ่ บางครั้งก็ชอบเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ และแพชชันจากนิตยสาร เด็กหญิงในวัยนี้ อ่านหนังสือเกือบทุกประเภท

อายุ 15 – 18 ปี

สนใจที่จะอ่านหนังสือเรื่งมยที่ยาวขึ้น หนังสือพิมพ์รายวัน ข่าวคราวเหตุการณ์ และคอลัมน์เฉพาะเรื่อง หนังสือที่เกี่ยวกับกีฬา และการแข่งขัน คำนวณเรื่องราว

ชายสนใจนวนิยายที่โลดโผน ผจญภัย งานอดิเรก นิยายลึกลับก็เริ่มให้ความสนใจ สนใจในวิชาการเฉพาะสาขาในวิชาชีพ

หญิงสนใจ นวนิยายแบบผู้ใหญ่ นวนิยายรักมากขึ้น งานอดิเรกเฉพาะอย่าง ปัญหาเกี่ยวกับสังคม การประพันธ์ และร้อยกรองมากขึ้น

การอ่านหนังสือของเยาวชนอาจลดลง หรืออาจเพิ่มขึ้นอย่างจริงจัง ขึ้นอยู่กับความถนัด ความสนใจ ละเรื่องราวเฉพาะประเภทตามความนิยม หนังสือเกี่ยวกับแนวอาชีพที่สนใจ และงานอดิเรกจะได้รับความสนใจมากขึ้น (ณรงค์ ทองปาน 2537 : 75)

ความสนใจในการอ่านตามลำดับอายุนั้น มิได้หมายความว่า ความสนใจการอ่านของ เยาวชนจะขาดตอนเป็นปีๆ อย่างเด็ดขาดความสนใจนั้นย่อมต่อเนื่อง และมีการซ้ำกันบ้าง แต่คาดหมายว่าเยาวชนส่วนมาก จะมีความสนใจไปในแนวทางเช่นนั้น ความสนใจในการอ่านที่ นิยมอ่านหนังสือของผู้ใหญ่ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาที่จะเป็นผู้ใหญ่ หรือทำอย่าง ผู้ใหญ่

แม้ว่าความต้องการทางธรรมชาติมีอยู่อย่างไรก็ตาม สภาพแวดล้อมที่บ้าน ที่โรงเรียน สังคมของเพื่อนและอื่นๆ ตามแต่เด็กได้ประสบ หรือคลุกคลีอยู่ด้วย ก็ยังมีอิทธิพลต่อการที่จะ ใ้มนำความสนใจในการอ่านของเยาวชนอยู่ โดยเฉพาะการฝึกอบรม หรือการปลูกฝังนิสัยรัก การอ่าน ที่ได้รับมาตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ความสนใจในการอ่านของเยาวชน ได้กว้างๆ ดังนี้ (รัญจวน อินทรกำแหง 2520 : 127 – 128)

ชายและหญิงมีความสนใจในการอ่านที่แตกต่างกัน แต่ในบางครั้งเด็กชายอาจจะอ่านหนังสืออย่างเดียวกับเด็กหญิง เด็กชายชอบอ่านหนังสือที่มีความกระชับ และมีความจริงจัง และไม่ชวนสะเทือนใจ เด็กหญิงค่อนข้างชอบเรื่องของการความรัก บางคนชอบอ่านหนังสือที่เขียนสำหรับเด็กชาย และในช่วงอายุ 13 - 14 ปีขึ้นไป ส่วนมากจะอ่านนวนิยาย

เมื่อวัยรุ่นทั้งสองเพศใกล้ชิดวัยของผู้ใหญ่ขึ้น ความสนใจในการอ่านที่แตกต่างกันอยู่ข้างนั้นจะค่อยๆ ลดลง วัยรุ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่ไม่ชอบอ่านเรื่องทาร์จันโหดร้าย ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นเพศเดียวกันสนใจอ่านแตกต่างกันก็คืออายุ สติปัญญา และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอันเนื่องมาจากทางบ้าน โรงเรียน เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การอ่านแตกต่างกัน

เด็กต่างวัยและระดับชั้นการศึกษา โดยทั่วไปมีความพร้อม สติปัญญา ความสามารถ และความสนใจในการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน การที่เด็กและเยาวชนได้อ่านหนังสือที่ตรงกับความต้องการ หนังสือที่อ่านนั้น ก็จะช่วยตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กๆ ได้ Hanna and McAllister (1968 : 71-116) ได้กล่าวถึงความต้องการของเยาวชนอันจะเป็นผลสืบเนื่องไปถึงความสนใจในการอ่าน ดังนี้

1. ต้องการความมั่นใจว่าตนเป็นผู้ปกติทั้งทางกาย ใจ อารมณ์ และสังคม
2. ต้องการโอกาสจากผู้ใหญ่ที่จะพัฒนาความเป็นอิสระทางอารมณ์
3. ต้องการความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว
4. ต้องการความช่วยเหลือแนะนำในบทบาทของผู้ใหญ่โดยเฉพาะในเรื่องการหาเลี้ยงชีพในการตั้งหลักฐานและครอบครัว
5. ต้องการมีความสัมพันธ์อันน่าพึงพอใจกับเพื่อนวัยเดียวกันทั้งสองเพศ
6. ต้องการที่จะเข้าใจ และเรียนรู้วิธีการควบคุมความต้องการตามธรรมชาติของตนเอง
7. ต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ จากประสบการณ์โดยตรง
8. ต้องการความช่วยเหลือในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมีความรับผิดชอบต่อสังคมตามสมควรแก่ฐานะ
9. ต้องการความช่วยเหลือในการแสวงหาปรัชญาชีวิต

10. ต้องการความช่วยเหลือในการพัฒนาความซาบซึ้งในคุณค่า ทางศิลปะและความงาม
11. ต้องการโอกาสพักผ่อน และสนุกสนานบันเทิง

หนังสือที่ดีนั้นเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เยาวชน ได้เรียนรู้สิ่งแวดล้อมต่างๆ ช่วยให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมได้โดยง่าย และยังช่วยทำให้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดรอบรู้สามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ ทั้งนี้หนังสือดีนั้น จะต้องเหมาะสมกับวัยและความสนใจของเยาวชนด้วย

ความสำคัญของนวนิยายสำหรับเยาวชนต่อพัฒนาการของเยาวชน

การพัฒนาเยาวชนเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นอนาคตของชาติ การอ่านมีความสำคัญ และมีประโยชน์ ช่วยให้เด็กเติบโตเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการอ่านจะทำให้เยาวชน มีความพร้อมทั้งทางสติปัญญาและร่างกาย ทำให้มีจิตใจดี มองโลกได้กว้างไกลขึ้น และยังช่วยพัฒนาเยาวชนในด้านต่างๆ ดังนี้ (สมพร จารุณี 2541 : 36 – 37 ; ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ 2545 : 33-34)

1. พัฒนาการทางด้านภาษา

การอ่านทำให้เยาวชนรู้จักคำและสำนวนใหม่ รู้จักการเปรียบเทียบ เห็นการใช้สุภาพศั คำพังเพย ซึ่งจะทำให้เยาวชนสามารถเรียนรู้ การใช้คำต่างๆ ที่มีความหลากหลายเพื่อนำมาพัฒนาความสามารถทางภาษาของเยาวชนเองได้

2. พัฒนาทางด้านความคิด และสติปัญญา

การอ่านหนังสือที่ดีสามารถช่วยให้ เยาวชนรู้จักใช้ความคิดเป็นลำดับได้คือ สามารถใช้ในการรับรู้ จัดลำดับ หาความหมายของเรื่องราวหรือเนื้อหาสาระที่ปรากฏ ขึ้นการอ่านบันเทิงคดีนั้น จะช่วยเยาวชนให้สามารถเปรียบเทียบตัวละคร ที่มีลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันหนังสือบางเรื่องที่มีแนวคิดเหมือนกัน แต่ผู้แต่งสร้างเรื่องโดยใช้ตัวละคร สถานที่ และเหตุการณ์ที่แตกต่างกันออกไป เด็กก็จะได้เรียนรู้ที่จะเปรียบเทียบ จำแนกสิ่งต่างๆ ได้

3. พัฒนาทางบุคลิกภาพ

ในขณะที่เยาวชนอ่านวรรณกรรม จะมีโอกาสสัมผัส และเรียนรู้ เกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ตลอดจนปัญหา อุปสรรค ความใฝ่ฝัน การสู้ของตัวละคร รวมทั้งความทุกข์ ความสุข ความอดทน ความเศร้าโศกของตัวละคร ช่วยให้เข้าใจ และมีอารมณ์ร่วมกับตัวละคร เรียนรู้ อารมณ์ ความรู้สึก และการควบคุมอารมณ์ต่างๆ ไปพร้อมกันการได้อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของตัวละคร ปัญหาและการแก้ปัญหา ได้เห็นถึงส่วนที่ดีและส่วนที่ไม่ดีของตัวละคร ทำให้เยาวชนสามารถนำมาเปรียบเทียบกับตัวเอง ทั้งในแง่ของความคิด ความรู้สึก และการประพฤติปฏิบัติ อันจะทำให้เกิดความเข้าใจตนเอง นับถือตนเอง รู้จักที่จะยอมรับเข้าใจและนับถือผู้อื่น

4. พัฒนาการทางสังคม

การที่เยาวชนเติบโตขึ้นในครอบครัว หรือชุมชนโดย้อมได้รับอิทธิพลความคิด ความเชื่อ และแนวปฏิบัติตนของครอบครัวและชุมชนนั้น และจะปฏิบัติตนในลักษณะเช่นนั้นเพื่อให้ผสมกลมกลืน และเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ตนอยู่ หนังสือที่ดีจะช่วยในการเรียนรู้ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น สามารถยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างจากของตน รู้ว่าความประพฤติเช่นไรเป็นที่ยอมรับและไม่เป็นที่ยอมรับ รู้จักบทบาทของบุคคลต่างๆ จากตัวละคร รวมทั้งบทบาทและหน้าที่ของตนเองในครอบครัวและชุมชน

คุณค่าของหนังสือสำหรับเยาวชน ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นแนวทางสำหรับใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ของเยาวชน หนังสือที่ดีไม่เพียงแต่จะให้ความรู้ ความสนุกสนานเพลิดเพลินเท่านั้น ยังช่วยให้เยาวชน เรียนรู้ที่จะรู้จักตนเอง และผู้อื่น และได้รับประสบการณ์ ที่จะประยุกต์ใช้ในชีวิตด้วย

1.3 ลักษณะของนวนิยายที่ดีสำหรับเยาวชน

นวนิยายที่ดีควรให้ความบันเทิงเป็นหลัก และให้ความรู้หรือข้อคิดแก่ผู้อ่านโดยไม่รู้ตัว เป็นหนังสือที่ให้ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เนื้อหาสาระตรงกับความต้องการของเยาวชน มีรูปเล่มสวยงามสะดุดตา ลักษณะที่ดีของนวนิยายสำหรับเยาวชนสรุปได้ดังนี้

1. เนื้อเรื่อง

เนื้อหานวนิยายที่ดีสำหรับเยาวชนนั้น ควรเสนอเรื่องอย่างมีลำดับขั้นตอน และน่าสนใจ มีการสร้างปมปัญหา ความขัดแย้งหรืออุปสรรคให้ผู้อ่านกระตือรือร้น ที่จะอยากรู้เรื่องต่อไป การคลี่คลายปัญหาเป็นไปอย่างมีเหตุผล การใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุเหนือวิสัย ควรเป็นไปอย่างเหมาะสม เพื่อให้การดำเนินเรื่องราบรื่น นวนิยายที่ดีสำหรับเยาวชนนั้น จะต้องตอบสนอง ความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยส่งเสริมจินตนาการ เพราะเยาวชนเป็นวัยที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การอ่านหนังสือที่ดีช่วยส่งเสริมความคิด และ จินตนาการไปในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยอาศัยตัวละครเอกของเรื่องเป็นสื่อ ให้สามารถ เรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครได้จากการอ่านนวนิยาย นอกจากนั้นนวนิยายที่ดีสำหรับ เยาวชน จะต้องสนองอารมณ์ซึ่งเป็นความต้องการตามธรรมชาติของของเยาวชน เช่น การต้องการ ความรัก ความต้องการความสำเร็จ ต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและสังคม หนังสือนวนิยาย ที่ดีจะช่วยขจัดเขยสิ่งทีขาดให้เต็มเต็ม ช่วยให้มีมองโลกกว้างขึ้น รู้จักใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ปัญหา ในนวนิยายนั้น นอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังอาจสอดแทรกความรู้ และ คุณธรรมบางประการสำหรับเป็นข้อคิดซึ่งจะ ซึมซับเข้าไปโดยไม่รู้ตัว (บันลือ พฤษะวัน 2531 : 134 - 136 ; นวีวรรณ คูหาภินันท์ 2545 : 7)

2. โครงเรื่อง

โครงเรื่อง เป็นกลวิธีการนำเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ตามความเหมาะสม เป็นฉาก ๆ ตอน ๆ ซึ่งผสมผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตามที่ผู้เขียนได้วางแผนไว้ การเสนอเรื่องราวเป็นไปตามลำดับ ตั้งแต่ต้นจนจบ แต่อาจสลับเวลา หรือสลับเหตุการณ์ รวมทั้งการเสนอย้อนหลัง หรือเสนอล่วงหน้าก็ได้ โครงเรื่องของนวนิยาย แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ โครงเรื่องใหญ่ และโครงเรื่องย่อย

โครงเรื่องใหญ่คือ แนวที่ผู้ประพันธ์ต้องการให้เรื่องดำเนินไป มีการผูกปมเรื่องให้มีความ ซับซ้อน และคลี่คลายได้ในตอนจบ

โครงเรื่องย่อยคือ เรื่องที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ มีความสำคัญน้อยกว่าโครงเรื่อง ใหญ่แต่เป็นส่วนที่เพิ่มความสนุกสนานให้กับเรื่อง

โครงเรื่องที่ดีนั้นจะทำให้แนวคิดของเรื่องเป็นระเบียบ เรื่องราวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีเอกภาพ มีรายละเอียดเท่าที่จำเป็น โครงเรื่องย่อย ต้องมีความสัมพันธ์และสนับสนุนโครงเรื่องใหญ่ ให้สมบูรณ์ทั้งในลักษณะที่แตกต่าง หรือเป็นคู่ขนาน

โครงเรื่องหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนที่ดีนั้น ควรสอดคล้องกับความคิดรวบยอด หรือแก่นของเรื่อง สามารถสอดแทรกข้อมูลรายละเอียด ที่ต้องการนำเสนอให้ได้มากที่สุด ไม่ควรสลับซับซ้อน หรือมีเหตุการณ์ต่างๆ มากเกินไป ในการสอดแทรกคติสอนใจ ควรมีเพียง 1 หรือ 2 ประเด็นเท่านั้น (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร 2541 : 12 ; ชุติมา สัจจานันท์และคณะ 2543 : 8 ; วนิดา บำรุงไทย 2543 : 106)

3. ตัวละคร

ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งกำหนดหรือสมมุติขึ้น หรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง ที่ผู้เขียนกำหนดขึ้น ตัวละครที่ดี ต้องมีความสมจริงเหมือนบุคคลจริง ทั้งความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และการกระทำ ตลอดจนคำพูด ซึ่งผู้เขียนนำต้นแบบมาจากบุคคลจริง แล้วผสมผสานกันเป็นบุคลิกลักษณะของตัวละครแต่ละตัว ตัวละครเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครก็ไม่มีเรื่อง และเป็นจุดดึงดูดความสนใจ ความประทับใจของผู้อ่านที่มีต่อเรื่อง ผู้แต่งจะต้องพรรณนาให้ผู้อ่านมองเห็นรูปร่างลักษณะของตัวละครอย่างเด่นชัด ชื่อของตัวละครต้องเหมาะสมกับ บทบาท และลักษณะนิสัยตัวละครโดยทั่วไปแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท

1. ตัวละครเอก เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง
2. ตัวละครประกอบ เป็นตัวละครที่มีบทบาทน้อยอาจมีบทบาทเสริม หรือมีความสัมพันธ์กับตัวละครเอกอย่างหนึ่งอย่างใด หรือมีบทบาทเป็นส่วนประกอบเล็กๆ น้อยๆ ในเรื่อง (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร 2541 : 13 -14)

ในนวนิยายสำหรับเยาวชน ตัวละครเอกควรมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผู้อ่าน หรืออาจมีอายุมากกว่าเล็กน้อย ซึ่งทำให้ผู้อ่านที่เป็นเยาวชนรู้สึกราวกับว่า ตนเองนั้นเป็นตัวเอกของเรื่อง ความสมจริงของตัวละคร ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ควรมีในวรรณกรรมเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นคำพูด ความคิด และการแสดงออกก็ปกริยา ซึ่งต้องให้สมกับวัยของตัวละคร ผู้อ่านอ่านแล้วรู้สึกเหมือนจริง มีพฤติกรรมที่มีจุดเด่นและจุดอ่อน มีพัฒนาการไปตามธรรมชาติ ตัวละครเอกจะต้องประสบกับอุปสรรคหรือปัญหา แล้วสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ในตอนจบ และควรมีส่วนสำคัญที่จะช่วย

ยกระดับจิตใจของผู้อ่าน (ชุตินา สัจจามันท์และคณะ 2543 : 8 ; วนิตา บำรุงไทย 2543 : 130 ; สายทิพย์ นุกุลกิจ 2543 : 183)

4. ฉาก

ฉาก คือ สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ หรือตัวละครแสดงพฤติกรรม เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของนวนิยาย ในการสร้างหรือเสริมบรรยากาศ ความรู้สึกของเรื่อง ฉากจะบอกให้ทราบถึงสถานที่ และเวลาที่เกิดเรื่องนั้นๆ สถานที่นั้นอาจเป็นประเทศ เมืองบ้านหลังหนึ่ง หรือเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเพียงห้องเดียว หนังสือนวนิยายหนึ่งเล่ม อาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาสิบปี หนึ่งฤดูกาล หรืออาจเกิดขึ้นในวันเดียว ฉากใช้เป็นภูมิหลังในการเล่าเรื่องของผู้แต่ง และเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้นวนิยายมีความสมจริง นอกจากการกล่าวถึงสถานที่ และเวลาแล้ว ผู้เขียนอาจบอกให้ทราบถึงวิถีทาง ในการประกอบอาชีพ สภาพแวดล้อมทั่วไป บรรยากาศ สังคมและอารมณ์ ในขณะนั้นๆ ด้วย สถานที่ เวลา และรายละเอียดอื่นๆ ควรมีความชัดเจน สอดคล้องถูกต้องเห็นภาพพจน์ และสมเหตุสมผล ฉากของนวนิยายนั้นสามารถมีได้หลายฉาก ฉากใหญ่แต่ละฉากยังประกอบด้วยฉากย่อยอีก การมีฉากย่อยจะช่วยดึงสิ่งที่ใกล้ตัวมาให้ใกล้ตัว ช่วยกระชับอารมณ์ และเพิ่มความมีชีวิตชีวาให้กับท้องเรื่อง

ฉากมีความสำคัญ คือนอกจากจะช่วยให้นวนิยายมีความสมจริง และน่าสนใจแล้วยังเป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่มีผลต่อแก่นเรื่องและโครงเรื่อง เพราะเป็นสถานที่ที่ตัวละครใช้แสดงบทบาทพฤติกรรม และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในภายหลัง (ชุตินา สัจจามันท์และคณะ 2543 : 8 ; สายทิพย์ นุกุลกิจ 2543 : 185 ; เถกิง พันธุ์เถกิงอมร 2541 : 15-16)

5. แก่นของเรื่อง

แก่นของเรื่อง คือแนวคิดสำคัญของเรื่อง ที่ผู้แต่งมุ่งสื่อให้ผู้อ่านทราบ แนวคิดในนวนิยายแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แนวคิดหลัก ความคิดของเรื่องทั้งเรื่อง
2. แนวคิดรอง เป็นแนวความคิดเฉพาะบางตอนของเรื่อง

นวนิยายที่ดีต้องมีแก่นของเรื่องหรือแนวคิด ซึ่งจะต้องมีความชัดเจน มีความเป็นไปได้ และเป็นแนวคิดที่มีความสร้างสรรค์ แต่แนวคิดของเรื่องไม่ควรมีอิทธิพลเหนือเนื้อเรื่องจนทำให้

เรื่องไม่น่าอ่าน แก่นของเรื่องหรือแนวคิด ควรผสมผสานกลมกลืนไปกับเนื้อเรื่องอย่างแนบเนียน แก่นของเรื่องควรเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน มีลักษณะสร้างสรรค์ และช่วยยกระดับจิตใจของผู้อ่าน แนวคิดที่เหมาะสมกับเยาวชน เช่น เรื่องเกี่ยวกับมิตรภาพ ความเมตตา ความรับผิดชอบ เป็นต้น (ชุตินา สัจจานันท์และคณะ 2543 : 8 ; วนิตา บำรุงไทย 2543 : 110 ; เกกิง พันธุ์เกกิง อมร 2541 : 11 -12 ; สุพรรณิ วราทร 2519 : 28)

6. บทสนทนา

บทสนทนาคือ คำพูดที่ตัวละครใช้ได้ต่อกันในเรื่อง บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและที่สำคัญต้องมีลักษณะสมจริง คือ มีคำพูดที่เหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดกัน บทสนทนาในนวนิยาย นอกจากจะจัดทำเพื่อประโยชน์ต่อเนื้อเรื่องแล้ว ยังจัดทำเพื่อประโยชน์อื่นๆ อีก เช่น เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศของเรื่องช่วยให้การดำเนินเรื่องรวดเร็วขึ้น เพื่อแสดงทัศนคติของผู้แต่ง เพื่อแสดงความรอบรู้ และความสามารถเฉพาะตัวของผู้แต่ง บทสนทนาที่ดีจะต้องง่าย และเหมาะสมกับบุคลิกภาพและลักษณะของตัวละครแต่ละตัว ซึ่งจะทำให้เข้าใจง่าย และน่าอ่านกว่าบทสนทนายาวๆ ที่มักเป็นการสั่งสอน ซึ่งจะทำให้น่าเบื่อ ควรเป็นบทสนทนายาวระหว่างตัวละครสองตัว ที่มีขนาดสั้นยาวสลับกันไป และควรใช้การพรรณนา หรือการบรรยายคั้น

บทสนทนาที่ดีนั้นจะช่วยให้เนื้อเรื่องคืบหน้าไป ผู้อ่านรู้เรื่องรู้ถึงบุคลิกภาพของตัวละครที่ชัดเจนมากขึ้น เห็นสภาพสังคม ประเพณี วัฒนธรรมในเรื่องนั้นๆ บทสนทนานั้นจะต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับฐานะของตัวละคร บทสนทนาที่ดีจะส่งเสริมให้อากมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น (ชุตินา สัจจานันท์และคณะ 2543 : 8 ; วนิตา บำรุงไทย 2543 : 138 ; พรจันทร์ จันทวิมลและคณะ 2540 : 28)

7. การนำเสนอเรื่อง

การนำเสนอเรื่องหมายถึง ลักษณะของการนำเสนอเนื้อหาของผู้แต่ง ซึ่งมีรูปแบบและวิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้นวนิยายเรื่องนั้นมีความน่าสนใจ เช่นการนำเสนอเรื่องในรูปแบบจดหมาย บันทึก หรือการบรรยายเรื่องราวโดยผู้แต่งหรือตัวละคร การนำเสนอเรื่องของนวนิยายควรดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้ ตั้งแต่เริ่มเรื่องชวนให้น่าติดตาม มีความต่อเนื่องเป็นไปตาม

ลำดับขั้น ควรดำเนินเรื่องด้วยบทสนทนามากกว่าการพรรณนาหรือบรรยาย ควรมีความเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน แม้จะขึ้นต้นร้าย ควรจบลงอย่างมีความสุขสมหวัง และให้ข้อคิดในเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อ่าน (เกกิง พันธุ์เกกิงอมร 2541 : 13 -14)

8. รูปเล่ม

รูปเล่มภายนอก ควรมีความประณีตตั้งแต่ ปกหนังสือ ภาพที่หน้าปกควรสอดคล้องกับเรื่องเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และนำทางผู้อ่านไปสู่เนื้อเรื่องต่อไป กระดาษที่พิมพ์ควรเป็นกระดาษที่มีคุณภาพดี เพื่อให้ทั้งภาพและตัวหนังสือชัดเจนแจ่มชัด สามารถอ่านและมองเห็นภาพได้ง่าย ตัวอักษรที่ใช้ควรพิมพ์ด้วยตัวอักษรที่อ่านได้ง่ายชัดเจน เหมาะสมกับวัยของเด็ก การจัดวางตัวอักษร ควรสมดุลกับเนื้อที่ของแต่ละหน้ากระดาษ ตัวอักษรในแต่ละหน้าไม่ควรแน่นจนเกินไป ควรมีการเว้นเนื้อที่ด้านริมของหนังสือ ทั้งด้านในและด้านนอกให้ว่างไว้บ้างเป็นสิ่งที่ควรทำ เพราะจะช่วยให้สามารถอ่านหนังสือด้วยความสบายตามากยิ่งขึ้น (รัญจวน อินทรกำแหง 2520 : 120-121, ลมูล รัตตากร : 80-81)

1.4 ประเภทของนวนิยายสำหรับเยาวชน

นวนิยายเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นในรูปของร้อยแก้ว จำลองจากชีวิตจริง นิทานพื้นบ้าน จินตนาการ หรือประสบการณ์ นวนิยายเรื่องหนึ่งอาจยาว หนึ่งเล่ม หรือมากกว่าหนึ่งเล่ม การแบ่งประเภทของนวนิยายสำหรับเยาวชน อาศัยหลักการจำแนกตามหลักเกณฑ์การจำแนกประเภทนวนิยายของผู้ใหญ่ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ 2 ลักษณะคือ แบ่งตามเนื้อเรื่อง และแบ่งตามแนวคิดในการเขียน ดังนี้

การแบ่งประเภทของนวนิยายตามเนื้อเรื่อง

การแบ่งประเภทนวนิยายตามลักษณะของเนื้อเรื่องอย่างกว้างจำแนกเป็น 15 ประเภท Manuel Komroff (1950 : 90-92) ดังนี้

1. นวนิยายเชิงชีวประวัติ (biographical novel) เนื้อหาเกี่ยวกับตัวละครตัวหนึ่งซึ่งเป็นตัวเอก มักได้เค้าเรื่องจากชีวิตจริง

2. นวนิยายสะท้อนสังคม (social novel) เนื้อเรื่องเกี่ยวพันกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งในสมัยนั้น
3. นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (historical novel) เนื้อเรื่องกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีต
4. นวนิยายแสดงข้อคิด (thematic novel) เนื้อเรื่องมุ่งแสดงความคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง
5. จินตนิยาย (novel of Fantasy) เนื้อเรื่องประกอบด้วยเหตุการณ์น่าตื่นเต้นและสนุกสนาน อันเกิดจากจินตนาการของผู้ประพันธ์
6. นวนิยายล้อเลียน (satires novel) เนื้อเรื่องแต่งขึ้นเพื่อเยาะเย้ยล้อเลียน หรือเสียดสีประชดประชันความเลวร้าย และความยุ่งยากในสังคม
7. นวนิยายผจญภัย (novel of adventure) เนื้อเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น หรือสำเร็จโดยไม่คาดหมายแก่ตัวเอก ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่มีอันตราย มีการต่อสู้ สตรี และความรัก
8. อาชญนิยาย หรือเรื่องลึกลับ (detective and mystery) เนื้อเรื่องเกี่ยวกับคดีต่างๆ ที่ต้องมีการสืบสวน สอบสวน มีความลึกลับที่ต้องพิสูจน์ได้
9. นวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ (horror and supernatural) เนื้อเรื่องเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ อภินิหาร และเหตุการณ์ต่างๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้
10. นวนิยายท้องถื่น (novel of soil) นวนิยายประเภทนี้มีแกนสำคัญคือ สถานที่อันเป็นบ่อเกิดของเหตุการณ์และตัวละครในเรื่อง
11. นวนิยายเป็นตอนต่อเนื่องกัน (episodic novel) เนื้อเรื่องเป็นเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกัน แต่มีความสัมพันธ์กันด้วยการใช้ตัวละครชุดเดียวกัน
12. นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี (picaresque novel) เนื้อเรื่องเกี่ยวกับตัวเอกเป็นคนสามัญหรือเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียในสายตาคนทั่วไป เรื่องราวเป็นตอนๆ ต่อเนื่องกัน ใช้ตัวละครชุดเดียวกัน
13. นวนิยายเชิงจิตวิทยา (psychological novel) เนื้อเรื่องบรรยายความรู้สึก และจิตใจของตัวละครเอก ซึ่งเป็นผลมาจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ประสบจากสภาพชีวิตในด้านต่างๆ นวนิยายประเภทนี้มีพฤติกรรม และเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นน้อย
14. นวนิยายเชิงปัญหา (problem novel) เนื้อเรื่องแสดงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม เช่น ความชั่วร้ายทางการเมือง ความล้มเหลวในสังคม ความขัดแย้งระหว่างสีผิว และปัญหาชีวิตครอบครัว เป็นต้น
15. หัสนิยาย (humor novel) เป็นเรื่องเบาสมอง มุ่งให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ เป็นเรื่องเบาสมอง

การจำแนกประเภทนวนิยายตามเนื้อเรื่องที่ปรากฏในปัจจุบัน สรุปเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้ (กุหลาบ มัลลิกะมาส 2521 : 30-34, สิทธิธา พินิจภูวดล 2520 : 26 - 27 ; เสถียร จันทิมาธร 2519 : 83 -98)

1. นวนิยายประเภทพัฒนาการชีวิต (maturing novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการผ่านพบประสบการณ์ต่างๆ ของชีวิตของตัวละครจนค่อยๆ มีพัฒนาการด้านจิตใจ และบุคลิกภาพเกิดความเข้าใจตนเอง รู้จักและเข้าใจโลก ตระหนักในบทบาทของตนในการดำรงชีวิตอยู่ ตัวละครมักมีปัญหาทางด้านจิตใจมาก่อน

2. นวนิยายประเภทจิตวิทยา (psychological novel)

เป็นนวนิยายที่เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความแปรปรวนทางจิตใจ บุคลิกภาพหรือพฤติกรรมของตัวละคร อันสืบเนื่องมาจากสาเหตุทางจิตวิทยา ซึ่งโดยทั่วไป แล้วผู้อ่านจะสามารถเข้าใจ หรือวิเคราะห์ตัวละคร หรือเรื่องราวอย่างถ่องแท้ลึกซึ้งได้นั้นต้องอาศัยความรู้ หรือทฤษฎีทางจิตวิทยาอยู่บ้าง

3. นวนิยายแนวสังคม (sociallogical novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาแสดงอิทธิพล ของสภาพสังคมที่มีต่อตัวละคร หรือเหตุการณ์ของเรื่อง

4. นวนิยายการเมือง (political novel)

นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง มี 2 ลักษณะ คือ นวนิยายที่ตัวละครมีความเกี่ยวข้องกับการเมือง และนวนิยายที่มุ่งแสดงความคิด ความเชื่อทางการเมือง

5. นวนิยายประวัติศาสตร์ (historical novel)

นวนิยายประวัติศาสตร์ หรือเรียกอีกอย่างว่า นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ หรือบางทีเรียกว่านวนิยายย้อนยุค (period novel) เป็นนวนิยายอีกประเภทหนึ่งที่ผู้สนใจอ่าน และเขียนกัน ตั้งแต่ยุคต้นๆ ของนวนิยายจนปัจจุบัน นวนิยายประเภทนี้อาศัยฉาก หรือเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ หรือเรื่องของบุคคลในประวัติศาสตร์ มาเป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นแกนสำคัญในการเสนอเรื่อง หรืออาจใช้เพียงภูมิหลัง

6. นวนิยายแสดงข้อคิด (novel of ideas)

นวนิยายที่มุ่งแสดงข้อคิดเป็นจุดใหญ่ของเรื่อง โดยปกติแล้วนวนิยายที่ดี ย่อมต้องมีจุดมุ่งหมาย ที่จะเสนอข้อคิด หรือแนวความคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ก็มิมีบทประพันธ์ บางประเภท ที่ต้องการเสนอความเป็นจริงเป็นสำคัญ

7. นวนิยายมีหุ่นจริง (roman a' clef)

นวนิยายมีหุ่นจริง หรือนวนิยายชีวิตจริงนี้ เป็นนวนิยายที่มีเค้าเงื่อนซึ่งผู้อ่านอาจคาดเดาว่าตัวละครของเรื่องเป็นผู้ใดในชีวิตจริง เนื่องจากผู้แต่งได้ประพันธ์ขึ้นมาจากเรื่องราวของบุคคลจริง ทั้งนี้อาจมีการดัดแปลงจากบุคคลต้นแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับเป็นนวนิยาย

8. นวนิยายสืบสวน (detective novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาสำคัญ เกี่ยวกับความพยายามของผู้เชี่ยวชาญ ในการสืบสวน เช่น ตำรวจ นักสืบ ทั้งที่เป็นนักสืบอาชีพ และนักสืบเชลยศักดิ์ ที่จะคลี่คลายปมคดีอาชญากรรม เพื่อสืบหาตัวอาชญากร

9. นวนิยายแนวสงคราม (war novel)

เป็นนวนิยายที่เสนอเรื่องราวการต่อสู้ ช่วงชิงอำนาจระหว่างกลุ่มหรือระหว่างชนชาติของมนุษย์ มีทั้งการต่อสู้โดยอาวุธ ประหารกันในรูปของสงคราม และการต่อสู้ในรูปแบบที่ซ่อนเร้นอย่างที่ว่า "สงครามเย็น" รวมไปถึงเรื่องราว การแสดงถึงอิทธิพล หรือผลกระทบของสงครามที่มีต่อมนุษย์

10. นวนิยายผจญภัย (adventure novel)

เป็นนวนิยายที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ เผชิญโชคชะตา เนื้อหาสำคัญ จะเป็นเรื่องราว การต่อสู้ผจญภัยของตัวเอก ตัวเอกสามารถต่อสู้กับอันตรายในรูปแบบต่างๆ

11. นวนิยายวิทยาศาสตร์ (scientific novel)

เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ หรืออาศัยหลักการทางวิทยาศาสตร์ เป็นส่วนสำคัญ ในการดำเนินเรื่อง หรือเป็นเพียงส่วนหนึ่ง เป็นฉาก หรือแสดงถึงผลกระทบของวิทยาศาสตร์ที่มีต่อมนุษย์

12. นวนิยายลึกลับสยองขวัญ (terror or gothic novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัว ของภูตผีปิศาจ ความเร้นลับ มหัศจรรย์ หรืออำนาจของดวงวิญญาณ พลังจิต ตลอดจนอำนาจของสิ่งลึกลับต่างๆ รวมถึงความรุนแรง ความน่ากลัวที่เกิดจากผู้มีจิตใจที่ไม่ปกติ

13. นวนิยายตะวันตก (western novel)

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต ในดินแดนทางตะวันตกของคนอเมริกัน ในสมัยของการแสวงหาหลักแหล่ง การสร้างตัว การผจญภัย และเผชิญโชคของผู้คนที่ส่วนใหญ่ทำอาชีพ เกษตรกรรม และปศุสัตว์

14. นวนิยายชนบท (novel of the soil)

นวนิยายชนบท หรือเรียกชื่อหนึ่งว่า นวนิยายท้องถิ่น (regional novel) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของชาวชนบท จะเน้นเรื่องฉาก ภาษา คำพูด และโครงสร้างทางสังคม ตลอดจนวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น ซึ่งมีผลต่อการกำหนดพฤติกรรม อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด และแนวความคิดของตัวละครด้วย

15. หัสนิยาย (humorous novel)

หัสนิยาย เป็นเรื่องราวที่มีเนื้อหา และวิธีการเล่า ซึ่งให้อารมณ์ขันเป็นสำคัญ และอาจมีสาระหรือแนวความคิดอย่างไร้เป็นจุดมุ่งหมายแอบแฝง ซึ่งอาจแบ่งออกเป็นแนวเรื่อง ขบขัน แนวล้อเลียน หรือแนวเสียดสีสังคม

16. นวนิยายรัก (love novel)

เป็นวรรณกรรมบันเทิงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ในเชิงรักใคร่ระหว่างหญิงกับชาย เป็นจุดสำคัญของเรื่อง

17. นวนิยายชีวิตครอบครัว (family novel)

เป็นเรื่องเกี่ยวกับสภาพ หรือปัญหาอันสืบเนื่อง หรือเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในครอบครัว

18. นวนิยายชีวิตต่างแดน (exotic novel)

นวนิยายชีวิตต่างแดน หรือไพรัชนิยาย เป็นนวนิยายที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในต่างแดนของตัวละคร ที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรค

19. นวนิยายอิงศาสนา (religious novel)

เป็นเรื่องเล่าซึ่งมุ่งเสนอเรื่องราว หรือแสดงหลักธรรม ข้อคิดทางศาสนา รวมทั้งเรื่องราวจากประวัติของพระศาสดา สาวก หรือนักบวชคนสำคัญ ตลอดจนจนผู้มีความเกี่ยวข้อง หรือมีบทบาทกับศาสนา หรือกับบุคคลสำคัญของศาสนา

20. นวนิยายอิงวรรณคดี (novel of literature)

เป็นเรื่องเล่าสมัยใหม่ที่ดัดแปลงขยายความ หรือตีความขึ้นใหม่ จากเค้าเรื่องของวรรณกรรมเรื่องใด เรื่องหนึ่ง หรือตอนใดตอนหนึ่ง

21. นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี (picaresque novel)

เนื้อเรื่องของนวนิยายประเภทตัวเอกเป็นคนสามัญ หรือเป็นผู้มีความประพฤติเลื่อมเสียในสายตาของคนทั่วไปแต่ทำความดี ตัวเอกของเรื่องจะมีทั้งความดี และร้ายอยู่ในตัว เชื่อกันว่า เนื้อหาของนวนิยายประเภทนี้ได้รับแบบอย่าง หรืออิทธิพลมาจากเรื่องเล่าร้อยแก้ว

การแบ่งประเภท ตามแนวการเขียน

จำแนกประเภทของนวนิยายตามแนวการเขียน ออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้
(เปลื้อง ณ นคร 2540 : 192-198 ; สายทิพย์ นุกุลกิจ 2543 : 187 - 190 ; เสถียร จันทิมาธร 2519 : 83 -98)

1. นวนิยายแนวจินตนาการ (romanticism) นวนิยายที่มุ่งแสดงให้เห็นความสำคัญของอารมณ์ ความรู้สึก และญาณสังหรณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้น ประทับใจ สยดสยอง หรือเกิดความสะเทือนอารมณ์อย่างรุนแรง นวนิยายประเภทนี้ จึงมุ่งที่จะประเทืองอารมณ์เป็นหลัก

2. นวนิยายสังคมนิยม (realism) บางคนเรียกว่า “ นวนิยายแนวอัตถนิยม ” หรือสมจริง นวนิยายที่ผู้แต่งพยายามสะท้อนพฤติกรรม และนิสัยใจคอของมนุษย์ เรื่องราวความเป็นไปในสังคมมนุษย์ ไว้ในงานเขียนของตนอย่างสมจริง โดยยึดหลักแห่งความเป็นจริงตามธรรมชาติ

3. นวนิยายแนวสังคมนิยมใหม่ (new -realism) หรือนวนิยายแนวอัตถนิยมใหม่ เป็นนวนิยายที่พัฒนาแนวคิดจาก นวนิยายแนวสังคมนิยม แต่พยายามมองสังคมแบบสมจริงควบคู่ไปกับการพัฒนาทางสังคม ผู้แต่งจะสอดแทรกทัศนคติในการพัฒนาสังคมอย่างมีอุดมการณ์และความเชื่อ

4. นวนิยายแนววรรณชาตินิยม คือนวนิยายที่แตกแขนงออกมาจากนวนิยายแนวสังคมนิยม ผู้แต่งจะมุ่งสะท้อนความเศร้า ความทุกข์ยากของชีวิต ผู้แต่งจะพยายามแสดงเรื่องราวที่เป็นแก่นแท้ของชีวิตมนุษย์ ที่คนส่วนใหญ่มักมองข้าม

5. นวนิยายแนวสัญลักษณ์นิยม (symbolism) นวนิยายที่แตกแขนงแนวคิดออกมาจากนวนิยายสังคมนิยมเช่นกัน แต่ผู้แต่งไม่กล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างตรงไปตรงมา แต่กลับใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งที่ต้องการจะกล่าวถึง อาจจะใช้เพียงบางส่วน หรือใช้ทั้งเรื่องก็ได้

6. นวนิยายผูกเรื่อง (plot novel) หมายถึง นวนิยายที่มีจุดเน้นที่โครงเรื่อง เป็นนวนิยายที่มีการผูกเรื่องราวของโครงเรื่อง ให้มีความสนุกสนานตื่นเต้น นวนิยายประเภทนี้มักเป็นเรื่องของการผจญภัย มีเหตุการณ์ หรือปมปัญหาที่เร้าอารมณ์ชวนให้น่าติดตาม

7. นวนิยายประเภทจดหมาย (epistolary novel) เป็นนวนิยายที่เสนอเรื่องราว ในรูปแบบของจดหมาย เล่าเรื่องของตัวละคร อาจเป็นตัวละครผู้ใดผู้หนึ่งเขียนถึงตัวละครอีกคนหนึ่งหรือหลายคน เป็นจดหมายโต้ตอบกันระหว่างตัวละคร

จากการศึกษาการจำแนกประเภทของนวนิยาย ทั้งโดยเนื้อเรื่องและแนวการเขียน สามารถจำแนกประเภทของนวนิยายสำหรับเยาวชน เพื่อใช้ในการศึกษาประชากรในการวิจัย

ครั้งนี้ โดยแบ่งประเภทของนวนิยายสำหรับเยาวชน เป็น 3 กลุ่ม และจำแนกย่อย ดังต่อไปนี้

1. นวนิยายจินตนาการ

- 1.1 เรื่องของวิเศษและสิ่งมหัศจรรย์
- 1.2 สัตว์พูดได้ และมีพฤติกรรมอย่างมนุษย์
- 1.3 สิ่งไม่มีชีวิตมีพฤติกรรมอย่างมนุษย์
- 1.4 เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ

2. นวนิยายสมจริง

- 2.1 ความรัก
- 2.2 ชีวิตประวัติ
- 2.3 ท้องถิ่น
- 2.4 ประวัติศาสตร์
- 2.5 ผจญภัย
- 2.6 เรื่องลึกลับ
- 2.7 สะท้อนสังคม
- 2.8 หัตถนิยาย

3. นวนิยายวิทยาศาสตร์

- 3.1 สิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์
- 3.2 สิ่งมีชีวิตดึกดำบรรพ์

2. นวนิยายแปลสำหรับเยาวชน

2.1 ความหมายและขอบเขตของนวนิยายแปลสำหรับเยาวชน

วรรณกรรมแปล คือ งานเขียนที่ผู้แปลนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่อง หรือใจความให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด เพื่อให้เข้าใจความคิด วัฒนธรรม สังคม และจินตนาการของอีกภาษาหนึ่งได้โดยยังคงความหมายเหมือนต้นฉบับเดิม (สายทิพย์ นุกุลกิจ 2543 : 312 ; ลมุล รัตตากร 2526 : 126)

นวนิยายแปลสำหรับเยาวชนจึงหมายถึง เรื่องราวที่มีขอบเขตของเนื้อหา และภาษาเหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชน ตัวละครที่ลักษณะที่ใกล้เคียงกับเยาวชน จัดทำขึ้นโดยมีผู้อ่านระดับ

เยาวชนเป็นกลุ่มเป้าหมาย โดยส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นวรรณกรรมแปลเยาวชน หรือนวนิยายแปล เยาวชนมีการถ่ายทอดจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยยังคงความหมายเดิมไว้

2.2 ลักษณะของนวนิยายแปลที่ดีสำหรับเยาวชน

นวนิยายแปลที่ดีสำหรับเยาวชน ต้องเริ่มตั้งแต่การเลือกเรื่องที่เป็นต้นฉบับแปล ถึงแม้ว่า นวนิยายสำหรับเยาวชนจะมีลักษณะโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร เช่นเดียวกับกับนวนิยายทั่วไป แต่มีลักษณะเฉพาะที่ผู้แปลจะต้องใช้ความสามารถเป็นพิเศษ นอกเหนือไปจากความรู้ ความเข้าใจภาษาต้นฉบับ ปกตินหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนจะเขียนด้วยภาษาง่าย ตรงไปตรงมา ประโยคไม่ยาว และไม่สลับซับซ้อน ถ้าเป็นนวนิยายสำหรับวัยรุ่นภาษาที่ใช้ก็สลับซับซ้อนขึ้น จนเกือบจะเทียบได้กับนวนิยายของผู้ใหญ่ ผู้แปลจะต้องมีวิธีการถ่ายทอดภาษาที่ดี สามารถทำ ให้ง่ายและมีศิลปะ อ่านแล้วให้ความรู้สึกเหมือนกับผู้อ่านได้อ่านต้นฉบับจริง การเลือกนวนิยาย สำหรับเยาวชนเพื่อนำมาแปลนั้น มีข้อควรคำนึงดังนี้ (หอมหวน ชื่นจิตร 2527 : 58)

1. เป็นเรื่องที่สนุก มีจินตนาการ และที่ตรงกับความสนใจของเยาวชน
2. โครงเรื่อง ควรแฝงคติสอนใจ และจบลงด้วยดี เช่นทำดี ได้ดี มีอุปสรรคแล้วก็สมหวัง
3. ให้ความรู้ในด้านต่างๆ เป็นการส่งเสริมสติปัญญาของเด็กให้มีความรอบรู้

นวนิยายแปลที่ดีสำหรับเยาวชนนั้น ต้องตรงกับความสนใจของเยาวชนสามารถตอบสนองความต้องการของเยาวชนได้ดี ทั้งในเรื่องของความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดแทรก ความรู้คุณธรรมที่จำเป็น ที่เยาวชนสามารถจะนำไปปรับประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันหนังสือแปล ควรมีความหลากหลาย เพื่อให้เยาวชนสามารถเลือกเรื่องที่ตรงกับความสนใจได้มากที่สุด นอกจากเนื้อหาแล้ว ภาษาของหนังสือนวนิยายแปลนั้นจะต้องมีความสละสลวย ไม่ใช่ภาษา ที่แสดง หรือภาษาที่ไม่เหมาะสม ผู้อ่านอ่านแล้วสามารถเข้าใจเนื้อหาของเรื่อง รูปเล่มของ นวนิยายแปลควรมีความสวยงาม สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อยากหยิบหนังสือชิ้นนั้น ซึ่งจะใช้เป็นแรงบันดาลใจให้อยากอ่านเนื้อหาข้างในต่อไป

2.3 รางวัลวรรณกรรมเยาวชน

หนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนที่ดีนั้น จะช่วยส่งเสริมเยาวชนให้มีพัฒนาที่ดี ทั้งทางด้านอารมณ์ และสติปัญญา ซึ่งการจัดการประกวด และมอบรางวัลเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะส่งเสริมให้มีหนังสือที่ดีมีคุณภาพ ออกสู่ตลาดมากยิ่งขึ้น รางวัลที่สำคัญในระดับชาติและนานาชาติ มีดังนี้

1. รางวัลนานาชาติ (International Children's Book Award)

รางวัล Hans Christian Andersen Award รางวัลนี้เริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1956 โดย The International Board on Book for Young People (IBBY) มีการมอบรางวัลทุก 2 ปี แก่นักเขียน และนักวาดภาพประกอบผู้ที่มีผลงานดีเด่น

รางวัล International Reading Association Children's Book Award เป็นรางวัลประจำปี ซึ่งจัดมอบโดยสมาคมการอ่านนานาชาติ (International Reading Association) ซึ่งมีสำนักงานอยู่ในนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ให้แก่นักเขียนซึ่งมีผลงานเด่นด้านหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน ในทางใดทางหนึ่ง

รางวัล Noma Concours for Children's Picture Book Illustration เป็นรางวัลที่จัดขึ้นประจำทุก 2 ปี ซึ่งศูนย์วัฒนธรรมอาเซียนแห่งยูเนสโก (Asian Cultural Center for UNESCO) จัดมอบให้แก่นักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็ก และเยาวชนดีเด่น ซึ่งเป็นชาวเอเชีย หรือมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศในภูมิภาคเอเชีย

2. รางวัลประจำชาติ (National Award)

การมอบรางวัลวรรณกรรม ปัจจุบันมีเกือบทุกประเทศในภูมิภาคของโลก ซึ่งได้จัดการประกวดและมอบรางวัลแก่นักเขียน และนักวาดภาพประกอบ รางวัลวรรณกรรมสำหรับเด็ก และเยาวชนของบางประเทศที่ควรรู้จักมีดังต่อไปนี้

สหรัฐอเมริกา

Newbery Medal มีการกำหนดขึ้นโดย Frederic G. Melcher บรรณาธิการวารสาร Publisher's Weekly เมื่อ ค.ศ. 1922 เพื่อเป็นเกียรติแก่ John Newbery (1713-1767) ผู้จัดพิมพ์หนังสือสำหรับเด็กชาวอังกฤษเป็นคนแรก การมอบรางวัลนี้จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี โดยคณะกรรมการของสมาคมห้องสมุดอเมริกัน ให้แก่นักเขียนอเมริกัน หรือผู้พำนักอยู่ในสหรัฐอเมริกา ที่มีผลงานหนังสือสำหรับเด็กที่ดีเด่น

Caldecott Medal รางวัลนี้เริ่มมีขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1937 โดย Frederic G. Melcher บรรณาธิการและเจ้าของสำนักพิมพ์ชาวอเมริกัน เพื่อเป็นเกียรติแก่ Randolph Caldecott (1846 – 1886) นักวาดภาพประกอบชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียง ปัจจุบันคณะกรรมการของ Association for Library Service to Children แห่งสมาคมห้องสมุดอเมริกันเป็นผู้ดำเนินการคัดเลือก และมอบรางวัลเป็นประจำทุกปีแก่นักวาดภาพประกอบชาวอเมริกัน หรือมีภูมิลำเนาอยู่ในสหรัฐอเมริกา

Laura Ingalls Wilder Award สมาคมห้องสมุดอเมริกันโดย Association for Library Service to Children เป็นผู้ดำเนินการจัดมอบรางวัลนี้ทุกๆ 3 ปี แก่นักเขียนและนักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็กชาวอเมริกัน หรือมีภูมิลำเนาอยู่ในสหรัฐอเมริกา ที่มีผลงานดีเด่นซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในสหรัฐอเมริกา และได้รับความนิยมนตลอดระยะเวลา

อังกฤษ

Carnegie Medal จัดดำเนินการโดยสมาคมห้องสมุดอังกฤษ แก่นักเขียน หนังสือสำหรับเด็กทุกประเภททั้งสารคดี บันเทิงคดี และกวีนิพนธ์ที่ดีเด่นในรอบปีที่ผ่านมา โดยหนังสือที่จะได้รับรางวัลต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และจัดพิมพ์ในประเทศอังกฤษ

Kate Greenaway Medal ดำเนินการโดยสมาคมห้องสมุดอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1956 ให้แก่นักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็กดีเด่น ซึ่งมีผลงานจัดพิมพ์ในประเทศอังกฤษในรอบปีที่ผ่านมา

แคนาดา

Canadian Library Awards รางวัลนี้จัดโดยสมาคมห้องสมุดแคนาดาตั้งแต่ ค.ศ. 1947 เป็นประจำทุกปีแก่นักหนังสือสำหรับเด็กที่ดีเด่น ซึ่งเขียนโดยชาวแคนาดา และตั้งแต่ ค.ศ. 1956 เป็นต้นมา ได้มีการมอบรางวัลนี้แก่นักหนังสือที่เขียนเป็นภาษาฝรั่งเศส

Claude Aubry Award for Children's Literature จัดมอบโดยแผนก Canadian Section ของ International Board of Book for Young People (IBBY) ทุก ๆ 2 ปี แก่ผู้ที่มีส่วนสร้างสรรค์ด้านวรรณกรรมสำหรับเด็กในประเทศแคนาดา

Book of the Year for Children Award จัดเป็นประจำทุกปี โดยสมาคมบรรณารักษ์ห้องสมุดเด็กแห่งแคนาดา (Canadian Association of Children's Librarians) แห่งสมาคมห้องสมุดแคนาดา สำหรับผู้จัดทำหนังสือสำหรับเด็กดีเด่นในประเทศแคนาดา ในรอบปีที่ผ่านมา

Children's Literature Prize จัดมอบโดยสมาคมวรรณกรรมแห่งแคนาดา (Canada Council, Conseil des Arts) เป็นประจำทุกปี สำหรับหนังสือทั้งที่แต่งเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส

เนเธอร์แลนด์

State Prize for Children's and Juvenile Literature จัดมอบโดยกระทรวงวัฒนธรรม สันทนาการ และสังคม (Ministry of Culture, Recreation and Social) ทุก ๆ 3 ปี ผู้จัดทำหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนที่จัดพิมพ์ และเผยแพร่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา

นอร์เวย์

Award of the Ministry of Culture and Scientific Affairs, Statens Bibliotektilsyn เป็นรางวัลประจำปีแก่ผลงานดีเด่นด้านวรรณกรรม งานแปลหนังสือประกอบภาพ ภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็กและการตูน ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในประเทศนอร์เวย์ในรอบปี

ออสเตรเลีย

Australian Children's Book Award จัดมอบโดยหนังสือสำหรับเด็กแห่งออสเตรเลีย (Children's Book Council of Australia) เป็นประจำปีทุกปี เหยียรางวัลนี้มอบสำหรับหนังสือเด็ก 2 ประเภท ได้แก่ หนังสือสำหรับเด็กวัยต้นประจำปี (Junior Book of the year) และหนังสือประกอบภาพดีเด่นประจำปี (Picture Book of the year)

2.4 นวนิยายสำหรับเด็กเยาวชนแปลในประเทศไทย

การแปลวรรณกรรมต่างชาติมาเป็นภาษาไทย เริ่มมาตั้งแต่ปลายกรุงสุโขทัย โดยเป็นการแปลวรรณกรรมทางศาสนา แต่ไม่มีหลักฐานหลงเหลืออยู่ สำหรับวรรณกรรมที่ปรากฏหลักฐานเป็นเล่มแรก คือ หนังสือมหาชาติคำหลวง ซึ่งแปลจากภาษาบาลี (เซว่ง จัทรเขตต์ 2528 : 7) ในตำนานหนังสือมหาชาติ ของกรมศิลปากร กล่าวว่่า “ มีจดหมายเหตุปรากฏว่า สมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ มีรับสั่งให้ประชุมนักปราชญ์ บัณฑิตในกรุงศรีอยุธยาแปล แต่งเมื่อปีชวด จุลศักราช 844 พ.ศ. 2025 ” (หอมหวน ชื่นจิตร 2527 : 11) การแปลวรรณกรรมภาษาตะวันตกมาเป็นภาษาไทยเริ่มมีมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โดยผู้แปลในสมัยแรก เป็นผู้ทีพระมหากษัตริย์โปรดเกล้าให้แปล การแปลนวนิยายเริ่มต้นตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้แปลเป็นจำนวนมากเป็นข้าราชการและอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา โดยแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ (วรรณคดีต้องเคียน 2515 : 186) นวนิยายแปลเรื่องแรกของไทยและเป็นนวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกคือ เรื่อง “ ความพยาบาท ” (พ.ศ.2443) จากนวนิยายเรื่อง “ Vendetta ” ของ Marie Correlli แปลโดย “แม่วัน” ซึ่งเป็นนามปากกาของพระยาสุรินทราชา เมื่อพิมพ์ออกมาครั้งแรกได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก เพราะเป็นเรื่องแนวใหม่ มีการใช้สำนวนโวหารที่แปลกออกไปจากเดิม (รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ 2531 : 254) นวนิยายของ Marie Correlli เป็นที่นิยมอย่างมาก ทำให้มีการนำมาแปลอย่างต่อเนื่อง เล่มต่อมาคือเต็ดมา และแอบแซงค์ แปลเมื่อพ.ศ. 2455 โดย ม.จ.หญิงศุขสมร เกษมศรี ร่วมกับ ม.จ.พูนศรีเกษม เกษมศรี โดยใช้นามปากกา “ ศ.ร. ” และต่อมาในภายหลังแม่อนงค์ (มาลัย ชูพินิจ) ได้แปลทั้งสองเรื่องขึ้นใหม่ คือเมื่อ พ.ศ. 2471 แปลเรื่อง Absinth โดยใช้ชื่อว่า “ ถ้ำสวาท ” และ พ.ศ. 2479 แปลเรื่อง Thelma โดยใช้ชื่อเรื่องเดิม (หอมหวน ชื่นจิตร 2527 : 16)

การแปลเรื่องสำหรับเด็กและเยาวชนในประเทศไทย เริ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยบรรดาพระบรมวงศานุวงศ์และเจ้านายชั้นสูง ที่เดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศ เมื่อเสด็จกลับมาเมืองไทย จึงนำเอาวัฒนธรรม และความคิดเหล่านั้นมาเผยแพร่ (เชวง จันทระเขตต์ 2528 : 16) โดยมีนิทานแปลเรื่อง แจ็คผู้ขายยักษ์ อนึ่งก่อนหน้าเรื่องนี้ ได้เคยมีนิทานแปลมาบ้างแล้วในสมัยของหนังสือดร.โผนาท เช่นเรื่องของนิทานอีสป นิทานเรื่อง นางจันทลีลา (จาก Cinderella) นิทานเวตาล แต่เป็นการแปลแบบเรียบเรียง อาศัยโครงเรื่อง ของต่างประเทศ และแปลเพื่อผู้อ่านที่เป็นผู้ใหญ่ การแปลวรรณกรรมเพื่อผู้อ่านที่เป็นเยาวชน เพิ่งเริ่มอย่างจริงจังในช่วงปี พ.ศ. 2472 - 2490 มีนวนิยายสำหรับเด็กลงพิมพ์ในหนังสือ ราชนิพนธ์ โดยหม่อมเจ้าหญิงวิภาวดี รังสิต ได้ทรงแปลนวนิยายสำหรับเด็กชื่อ วิลเลียม เด็กจอมแก่น การแปลนวนิยายสำหรับเด็ก ในระยะต่อมาไม่มีใครจะเฟื่องฟูเท่าที่ควร นักแปล ที่มีชื่อเสียงได้แก่คือ อ. สนิทวงศ์ (อุไร สนิทวงศ์) ผลงานแปลที่มีชื่อเสียงเช่น กระต๋อมน้อย ของลุงทอม สี่ตุรณี สี่ตุรณ ม้าแสนรู้ ใจแสนสวย ไฮดี และอื่นๆ อีกหลายชื่อเรื่อง และอีกท่าน คือ สุกคนธรรต (ม.ล.รสสุคนธ์ อิศรเสนา) ผู้แปลเพื่อนที่ชื่อสัตย์ ของออกสการ์ ไวลด์ ลงพิมพ์ ในวารสารบ้านกับโรงเรียน และหนังสือชุดบ้านเล็กในป่าใหญ่ (Little House Series) ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง และอาษา ขอบจิตเมตต์ แปลเรื่องผจญภัยสำหรับเด็กผู้ชาย เช่น โรบินฮูด และเรื่องของมาร์ค ทเวน เป็นต้น (รัญจวน อินทรกำแหง 2520 : 78 - 87 ; หอมหวาน ชื่นจิตร 2527 : 55)

ในช่วงปีพ.ศ. 2527 ตลาดหนังสือแปลกำลังเฟื่องฟู สังคมไทยเริ่มเห็นความสำคัญของเด็กมากขึ้น หนังสือแปลสำหรับเด็กจึงมีอย่างแพร่หลาย นวนิยายบางเล่มได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่สอง ในระยะเวลาอันสั้น เช่น ต้นส้มแสนรัก โดยมีธานี เกษกมล จากเรื่อง My Sweet Orange Tree ของ Jose Vasconcelons รวมทั้งเรื่องหนูน้อยนิโกลา โดยภิญญศักดิ์ กลิ่นขจาย เรื่องเจ้าชายน้อย โดย อำพรธณ โอตระกูล เป็นต้น และจากงานวิจัยของวไลพร เจนสาริกธน์ พบว่า นวนิยายแปลสำหรับเด็กวัยรุ่น ที่พิมพ์ในช่วง 2526 - 2531 นั้นมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทุกปี

ในสมัยที่สังคมโลกได้เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการแปลหนังสือภาษาต่างประเทศมาเป็นภาษาไทย ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประชาชนในประเทศ โดยเฉพาะเยาวชน ที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต จึงได้มอบหมายให้กรมวิชาการซึ่งดำเนินงานเกี่ยวกับการศึกษาของชาติ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องนี้โดยเฉพาะ โดยได้จัดตั้งสถาบันการแปลหนังสือจัดตั้งขึ้น เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2542 มีวัตถุประสงค์หลัก

เพื่อถ่ายทอดความรู้ แนวคิด และวิทยาการจากหนังสือต่างประเทศในรูปแบบการแปล จึงมีหน้าที่รับผิดชอบการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และดำเนินการต่างๆ เพื่อผลิตหนังสือแปล ทั้งด้วยการแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย และภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ รวมทั้งเสริมสร้างความร่วมมือ และแลกเปลี่ยนการผลิตและการพัฒนาหนังสือระหว่างประเทศ ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการแปล ด้วยการให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการแปลและสื่อเทคโนโลยี ตลอดจนติดตาม ประเมินผลการพัฒนางานแปลและการใช้หนังสือแปล (เอกสารเผยแพร่ของสถาบันการแปล กรมวิชาการ 2542)

ในปี พ.ศ. 2544 นับเป็นปีทองของวรรณกรรมเยาวชนแปล วรรณกรรมเยาวชนแปลเข้ามาขอส่วนแบ่งการตลาดหนังสือในบ้านเราเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนวนิยายดังเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ ซึ่งมีออกมาเป็นตอนต่าง ๆ ขณะนี้ออกมาแล้ว 4 ตอน ทุกตอนได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก (จุดประกาย 2544 : 1-4 ; จุดประกาย 2542 : 1-4)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือนวนิยายสำหรับเยาวชนแปลจากภาษาตะวันตก ที่สำรวจพบ 6 เรื่อง จำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การสำรวจหนังสือแปลในประเทศไทย และการประเมินเนื้อหาของหนังสือแปลในประเทศไทย ดังนี้

1. การสำรวจหนังสือแปลในประเทศไทยมี 2 เรื่อง เป็นงานวิจัยระหว่าง พ.ศ. 2515 –2534

วรรณี ตองเคียน (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “หนังสือแปลในประเทศไทย” เพื่อศึกษาความสำคัญของการแปล และคุณค่าของการแปลที่มีต่อการศึกษา ความเจริญก้าวหน้าของการแปลในประเทศ ความเป็นมาของหนังสือแปลในประเทศไทย สภาวะการแปลของไทย ผลการวิจัยพบว่า ประเทศไทยมีหนังสือแปลที่เป็นลายลักษณ์อักษรมาประมาณ 500 ปีแล้ว ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาถึง พ.ศ. 2515 มีหนังสือแปลประมาณ 1,300 เรื่อง ผู้แปลในสมัยแรกเป็นผู้ที่พระมหากษัตริย์โปรดเกล้าฯ ให้แปล ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเริ่มมีผู้สนใจเริ่มแปลหนังสือภาษาต่างประเทศ ผู้แปลในปี พ.ศ.2515 ร้อยละ 55 เป็นข้าราชการ

และอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ต้นฉบับส่วนใหญ่ร้อยละ 85 เป็นภาษาอังกฤษ และในจำนวนหนังสือแปลทั้งหมดเป็นนวนิยายแปลมีมากที่สุดร้อยละ 44

วไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) ทำการวิจัยเรื่อง “ หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นที่พิมพ์ในประเทศไทย พ.ศ. 2526 – 2531 ” โดยศึกษานวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นจำนวน 143 ชื่อเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ตั้งแต่ พ.ศ. 2527 – พ.ศ. 2531 มีปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นทุกปี พ.ศ. 2527 จำนวน 12 ชื่อเรื่อง พ.ศ. 2528 จำนวน 13 ชื่อเรื่อง พ.ศ. 2529 จำนวน 16 ชื่อเรื่อง พ.ศ. 2530 จำนวน 28 ชื่อเรื่อง พ.ศ. 2531 จำนวน 52 ชื่อเรื่อง และพบว่า เป็นนวนิยายสมจริงมากที่สุด จำนวน 70 ชื่อเรื่อง เป็นหนังสือแปลมาจากภาษาอังกฤษมากที่สุด 115 ชื่อเรื่อง เนื้อหาของนวนิยายได้แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ในครอบครัว กล่าวถึงความรักระหว่าง พ่อ แม่ ลูกมากที่สุด เนื้อหาเกี่ยวกับสภาพสังคม กล่าวถึงปัญหาของสังคมมากที่สุด และเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กและวัยรุ่น กล่าวถึงความมีเซาว์นปัญญามากที่สุด

งานวิจัยทั้ง 2 เรื่อง เป็นการสำรวจหนังสือแปล ในด้านต่างๆ ได้แก่ จำนวนของหนังสือแปล ผู้แต่ง ผู้แปล สำนักพิมพ์ ประเภท เนื้อหา แนวคิด ภาษาต้นฉบับ

ผลของการวิจัยทั้ง 2 เรื่อง ที่เกี่ยวกับหนังสือนวนิยายสำหรับเยาวชนแปลจากภาษาตะวันตก สรุปเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

จำนวนหนังสือ

งานวิจัยของวรรณี ต้องเคียน (2515) พบว่า ในประเทศไทยมีหนังสือแปลที่เป็นลายลักษณ์อักษรมาประมาณ 500 ปีแล้ว ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ถึง พ.ศ. 2515 มีหนังสือแปลประมาณ 1300 เรื่อง เป็นหนังสือนวนิยายแปลมากที่สุด

ผู้แต่ง

งานวิจัยของวไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) พบว่า หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่นในช่วงปี 2526 – 2531 ส่วนใหญ่ผู้แต่งมีผลงานเพียงเรื่องเดียว

ผู้แปล

งานวิจัยของวรรณี ต้องเคียน (2515) พบว่า หนังสือแปลในพ.ศ. 2515 ส่วนใหญ่ผู้แปลเป็นข้าราชการ และอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ส่วนงานวิจัยของวไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) พบว่า หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ในช่วงปี 2526 – 2531 ส่วนใหญ่ผู้แปลมีผลงานเพียงเรื่องเดียว ไม่ได้ระบุอาชีพผู้แปล

สำนักพิมพ์

งานวิจัยของวไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) พบว่า หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ในช่วงปี 2526 – 2531 ส่วนใหญ่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอกชน โดยเฉพาะสำนักพิมพ์เรจินา มีผลงานมากที่สุด

ประเภท

งานวิจัยของวไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) พบว่า หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ในช่วงปี 2526 – 2531 ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายสมจริง

เนื้อหา

งานวิจัยของวไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) พบว่า หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ในช่วงปี 2526 – 2531 ส่วนใหญ่เนื้อหามีหัวข้อเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กและวัยรุ่น

ภาษาต้นฉบับ

งานวิจัยของวรรณี ต้องเคียน (2515) พบว่า หนังสือแปลในสมัยกรุงศรีอยุธยา ถึง พ.ศ. 2515 ส่วนใหญ่เป็นต้นฉบับแปลมาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวไลพร เจนสาริกกรณ์ (2534) พบว่า หนังสือนวนิยายแปลสำหรับวัยรุ่น ในช่วงปี 2526 – 2531 ส่วนใหญ่เป็นต้นฉบับแปลมาจากภาษาอังกฤษ

2. การวิเคราะห์และประเมินเนื้อหาของหนังสือแปลมีการวิจัย จำนวน 4 ชื่อเรื่อง เป็นงานวิจัยระหว่าง พ.ศ. 2527 - 2529 ดังนี้

จันทนีย์ พานิชผล (2527) ทำการวิจัยเรื่อง " การวิเคราะห์หนังสือสำหรับเด็ก อายุ 11 - 14 ปี" ที่แปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์ในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 - 2525 จำนวน 115 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า หนังสือสำหรับเด็กอายุ 11 - 14 ปี ที่แปลเป็นภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นประเภท นวนิยายสมจริง มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสงคราม และความรุนแรงมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัว เรื่องการผจญภัย เรื่องเกี่ยวกับวัยรุ่น และเรื่องความรัก และเนื้อหาส่วนใหญ่เน้นสร้างเสริมพัฒนาการทางสังคม และคุณธรรม ในด้านความมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักเสียสละ ความสุภาพอ่อนน้อม ความกล้าหาญ และความเมตตากรุณา สำหรับเนื้อหาที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางสติปัญญา กล่าวถึงในเรื่องของความมีเขาวนปัญญามากที่สุด หนังสือจำนวนน้อยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัย การพึ่งตนเอง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความตรงต่อเวลา และความรู้ทางชีวประวัติ

นัยนา บัวทอง (2528) ทำการวิจัยเรื่อง " การประเมินคุณค่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 - 14 ปี "ประเภทนวนิยายสมจริง ที่พิมพ์ในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ.2525 - 2527 จำนวน 47 เรื่อง โดยศึกษาในด้านเนื้อหา โครงเรื่อง แนวคิดของเรื่อง การเสนอตัวละคร การใช้ภาษาและแนวการเขียน การดำเนินเรื่อง การจบเรื่อง รูปเล่ม และด้านการสนองความต้องการของวัยรุ่น จากการสำรวจวิจัย พบว่า เด็กวัย 11 - 14 ปี ชอบอ่านหนังสือประเภทนวนิยาย จึงได้มีการผลิตนวนิยายสำหรับเด็กขึ้นเพื่อสนองความต้องการ และให้เด็กได้อ่าน นวนิยายที่เหมาะสมกับวัย ตลาดหนังสือสำหรับเด็กในเมืองไทย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศ เนื้อเรื่องที่พบมากที่สุด สำหรับวรรณกรรมแปล ได้แก่ เทพนิยาย และนวนิยายสมจริง

นิตา ชูโต และคณะ (2528) ทำการวิจัยเรื่อง " การวิเคราะห์หนังสืออ่านสำหรับเด็กวัย 11-14 ปี พิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2524 - 2526 " พบว่าหนังสือที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศ มีจำนวน 333 เรื่อง เป็นนวนิยายจำนวน 29 1 เรื่อง สารคดี 38 เรื่อง และกวีนิพนธ์ 4 เรื่อง ผู้แปลที่มีผลงานแปลประเภทนวนิยายมากที่สุด ได้แก่ สมุล รัตตากร สุวิทย์ ขาวปลอด บุญญรัตน์ และสุพรรณิการิ เรื่องของนักเขียนนวนิยายชาวต่างประเทศ ที่มีผู้นำมาแปลมากที่สุดได้แก่ อากาธา คริสตี เจมส์ เฮดลีย์ เซส เจเนท เดลีย์ และไอแซค อสิมอฟ

เปรมวดี สาริกะวณิช (2529) ทำการวิจัยเรื่อง “ การวิเคราะห์เปรียบเทียบสังคหวัตถุ 4 ในวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน ” ประเภทละ 45 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมแปลในจำนวน 45 เรื่องเน้นสังคหวัตถุ 4 ในด้านพูดความจริงมากที่สุด รองลงมา คือไม่พูดคำหยาบคาย บำเพ็ญตนเป็นพลเมืองดีของสังคมที่ตนอยู่ ปฏิบัติภารกิจหน้าที่ของ ตนที่ได้รับมอบหมายให้บรรลุผลสำเร็จ และให้ความเป็นมิตร

ผลการวิจัยทั้ง 4 เรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแปลสำหรับเยาวชน สรุปประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้
ประเภท

งานวิจัยของจันทิพย์ พานิชผล (2527) พบว่า หนังสือสำหรับเด็กอายุ 11-14 ปี ที่แปลเป็น ภาษาไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2520 – 2525 ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายสมจริง ส่วนงานวิจัยของนิตา ชูโต และคณะ (2528) พบว่าหนังสืออ่านสำหรับเด็กเยาวชน ในช่วง พ.ศ. 2524 – 2526 ส่วนใหญ่เป็น นวนิยายรัก และงานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายสมจริง

เนื้อเรื่อง

งานวิจัยของจันทิพย์ พานิชผล (2527) พบว่า หนังสือสำหรับเด็กอายุ 11-14 ปี ที่แปลเป็น ภาษาไทย ในช่วงปี 2520 – 2525 ส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสงคราม และความรุนแรง ส่วนงานวิจัยของนิตา ชูโตและคณะ (2528) พบว่า หนังสืออ่านสำหรับเด็กเยาวชน ในช่วง พ.ศ. 2524 – 2526 ส่วนใหญ่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรัก

สำหรับงานวิจัยของเปรมวดี สาริกะวณิช (2529) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน จำนวน 45 ชื่อเรื่อง ส่วนใหญ่เนื้อหาเน้นเรื่องสังคหวัตถุ 4 ในด้านพูดความจริง

ตัวละคร

งานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่ตัวละครอยู่ในระดับดี และอยู่ในวัยเดียวกับผู้อ่านที่เป็นเยาวชน

ภาษา

งานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่มีการใช้ภาษา และแนวการเขียนอยู่ในระดับดี และปานกลาง มีการใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง บทสนทนา และการบรรยายช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหา

การดำเนินเรื่อง

งานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่มีการดำเนินเรื่องอยู่ในระดับดี มีลักษณะการดำเนินเรื่อง กระชับ เหมาะสม การลำดับเรื่องมีความต่อเนื่องเป็นไปตามลำดับ

การจบเรื่อง

งานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่มีการจบเรื่องอยู่ในระดับดี คือมีการจบเรื่องในลักษณะที่จบ ด้วยความสุข ความสำเร็จ สมหวังและให้แนวคิดในเชิงสร้างสรรค์แก่ผู้อ่าน

ด้านรูปเล่ม

งานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่มีรูปเล่มอยู่ในเกณฑ์ดี มีการจัดรูปเล่มในลักษณะที่มี ตัวอักษร และการพิมพ์ที่ชัดเจน เหมาะสมกับวัยผู้อ่าน

ด้านสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่น

งานวิจัยของนัยนา บัวทอง (2527) พบว่าวรรณกรรมแปลสำหรับเด็กวัย 11 – 14 ปี ในช่วง พ.ศ. 2525 – 2527 ส่วนใหญ่วรรณกรรมมีการตอบสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่น อยู่ในระดับดี ทั้งในด้านการสนองความเข้าใจ การเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติรอบตัว สอนความต้องการในเรื่องความบันเทิง และการพักผ่อน

งานวิจัยในต่างประเทศ

การศึกษาของผู้วิจัย ไม่พบงานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวกับวรรณกรรมแปล แต่พบงานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมเยาวชน 3 เรื่อง เป็นการวิเคราะห์วรรณกรรม 2 เรื่อง และการสำรวจความคิดเห็นต่อวรรณกรรม 1 ชื่อเรื่องดังนี้

การวิเคราะห์วรรณกรรม

Bleich (1980) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ การศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทางจิตวิทยา และสังคมของวัยรุ่น จากวรรณกรรมของวัยรุ่นของอเมริกันในปี ค.ศ.1945 – 1975 ” โดยมี

จุดประสงค์ เพื่อให้ทราบว่าการพัฒนาเด็กในยุคต่างๆ ได้เขียนเกี่ยวกับการพัฒนาของเด็กในแง่ที่แตกต่างกันหรือไม่ และเพื่อให้ทราบว่าการพัฒนาเด็กเป็นแบบอย่าง ที่เยาวชนจะสามารถปฏิบัติตามได้หรือไม่ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ช่วง คือ ค.ศ. 1945 - 1960 และ ค.ศ. 1960-1975 การดำเนินการวิจัยทำโดย การเลือกวรรณกรรมสำหรับเยาวชน 10 ชื่อเรื่อง มาทำการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบระหว่าง 2 ช่วงเวลา

ผลการวิเคราะห์ วรรณกรรมพบว่าวรรณกรรมในช่วงหลัง ค.ศ. 1960 ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของเยาวชน ลักษณะทางจิตวิทยา และประสบการณ์ของเยาวชนที่เกิดขึ้นจริง ในขณะที่วรรณกรรมก่อนปี 1960 ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนหลาย ๆ คนภายในกลุ่ม วรรณกรรมในช่วงหลัง ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับความคิดทางศีลธรรม วรรณกรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเยาวชนเรียนรู้จากผู้ใหญ่ และสามารถตัดสินใจได้ด้วย ตนเองว่าสิ่งไหนควรทำสิ่งไหนไม่ควรทำ ผลการศึกษานี้ทำให้ได้ข้อสรุปว่า เราควรจะอ่านวรรณกรรมทั้ง 2 แบบ เพื่อให้ทราบถึงขั้นตอนที่เยาวชนพัฒนามาเป็นผู้ใหญ่ วรรณกรรมก่อน ค.ศ. 1960 จะเน้นถึงความต้องการ และความสนใจของเยาวชนในช่วงอายุที่ยังน้อย ส่วนวรรณกรรมหลัง ค.ศ. 1960 นั้นจะเน้นถึงความต้องการ และความสนใจของเยาวชนที่โตแล้ว นอกจากนี้ควรจะเขียนวรรณกรรมให้เหมือนจริงมากกว่าที่จะเขียนในเชิงสั่งสอน

Quan (1989) ทำการวิจัยเรื่อง " คุณธรรมและความเชื่อในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับการยอมรับในปี 1940 - 1980 " จุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อพิสูจน์สมมุติฐานที่ว่า คุณธรรมและความเชื่อ ที่ปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันนั้น สะท้อนให้เห็นถึงคุณธรรม และความเชื่อในสังคม การศึกษามีขั้นตอนประกอบด้วย การคัดเลือกวรรณกรรม การแบ่งหมวดหมู่ของคุณธรรมและความเชื่อ และกำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์ วรรณกรรมเยาวชน 16 เรื่องที่คัดเลือกเป็นเครื่องมือศึกษา ประกอบด้วยวรรณกรรมจาก ค.ศ. 1940 - 1960 จำนวน 8 ชื่อเรื่อง และวรรณกรรมจาก ค.ศ. 1960 - 1980 มี 8 ชื่อเรื่อง นอกจากนี้ได้กำหนดคุณธรรม ความเชื่อ 15 คุณธรรม

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

สรุปได้ว่าคุณธรรมและความเชื่อ 15 คุณธรรมนี้ได้ถูกนำเสนอในวรรณกรรมเยาวชนยุค ค.ศ. 1940 - 1960 และยุค 1960 - 1980 มากน้อยแตกต่างกัน วรรณกรรมในยุคแรก

นั้นจะเน้นคุณธรรมที่เกี่ยวกับ มารยาท ความซื่อตรง การแต่งงานและครอบครัวตามลำดับ ในขณะที่วรรณกรรมยุคหลัง จะเน้นถึงคุณธรรมที่เกี่ยวกับการศึกษา ความซื่อสัตย์ ความซื่อตรง การแต่งงานและครอบครัว ตามลำดับ นอกจากนี้คุณธรรมที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางสังคม ปรากฏในในวรรณกรรมยุคแรก เพียง 1 เรื่อง ส่วนคุณธรรมที่เกี่ยวกับอิสระ และการประสบความสำเร็จ ปรากฏในวรรณกรรมในยุคหลัง

การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณกรรมเยาวชน

Samuel (1982) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การสำรวจระดับชาติเพื่อศึกษาถึงสภาพของวรรณกรรมเยาวชนรุ่นเยาว์ ในห้องเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอายุ 13 - 18 ปี " เนื่องจากว่าวรรณกรรมสร้างการพัฒนา สร้างความรู้ ความเข้าใจ สร้างนิสัยรักการอ่านให้แก่นักเรียน การศึกษานี้ได้สุ่มตัวอย่าง อาจารย์เพื่อสำรวจว่า อาจารย์รู้และเข้าใจวรรณกรรมรุ่นเยาว์เพียงใด ผู้ศึกษาได้ส่งแบบสอบถาม 460 ชุดไปยังกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม ผลการวิจัยสรุปว่า อาจารย์ส่วนมากเห็นด้วยว่าวรรณกรรมเยาวชนรุ่นเยาว์นั้นมีการพัฒนาการไปเป็นวรรณกรรมเยาวชนของเด็กโต และช่วยส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แก่เด็ก นอกจากนี้ การที่อาจารย์มีความคุ้นเคยกับวรรณกรรมเยาวชนรุ่นเยาว์ ทำให้อาจารย์ใช้วรรณกรรม เป็นสื่อการเรียนการสอนในห้องเรียน และทำให้มีผลต่อแนวความคิดของอาจารย์ แม้ว่าร้อยละ 60 ของอาจารย์ไม่เคยเรียนนิชาววรรณกรรมเยาวชน แต่อาจารย์ส่วนมากสนใจที่จะศึกษาวิชานี้ และอาจารย์ส่วนมากประมาณร้อยละ 91 เห็นด้วยว่าอาจารย์สอนภาษาอังกฤษรุ่นใหม่ ควรจะมีความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเยาวชน มีวรรณกรรมจำนวนน้อยมากที่อาจารย์เหล่านี้ ใช้ประกอบในการเรียนการสอนบ่อยๆ แต่มีวรรณกรรม 328 ชื่อเรื่องที่อาจารย์ทั้งหมดนี้ใช้ในลักษณะต่างๆ กัน นอกจากนี้ อาจารย์ส่วนมากเชื่อว่าควรใช้วรรณกรรมเยาวชนสอนเด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย อาจารย์สอนมัธยมปลายและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก็สนใจอ่านวรรณกรรมเยาวชนมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบอีกว่าอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษ เชื่อว่าในการเรียนการสอนนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้นควรสอนเกี่ยวกับวรรณกรรมแนววิทยาศาสตร์สร้างสรรค์